

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ///////////////
SECȚIA I CIVILĂ

Nr. de înregistrare ca operator de date cu caracter personal - 3132
Dosar nr. ///////////////

ÎNCHEIERE

Sedința publică din 24 Septembrie 2024

Completul compus din:
PREȘEDINTE ///////////////
Judecător ///////////////
Grefier ///////////////

Pe rol judecarea apelului declarat de pârâta ///////////////, împotriva sentinței civile nr.1674/22.11.2023, pronunțate de Tribunalul ////////////// în dosar nr. //////////////.

La apelul nominal făcut în ședința publică atât la prima strigare a cauzei, cât și la a doua strigare, se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care arată că acest termen s-a acordat pentru a se putea vedea soluția ce se va pronunța în dosarul nr. ////////////// asupra cererii de îndreptare a erorii materiale., dosar care a fost înaintat la data de 19.09.2024.

Față de împrejurarea că s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsă, conform mențiunii din apel – fila 10 dosar, instanța procedează la judecată.

Față de intervenirea OUG nr. 62/2024, care impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în măsura în care obiectul judecății privește stabilirea sau plata unor drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice și constatând că obiectul investirii instanței îl reprezintă cererea de chemare în judecată formulată de reclamant prin care se solicită obligarea angajatorului la egalizarea salariului la nivel maxim pentru funcții similare în temeiul art. 3¹ din Ordonanța 57/2015 începând cu 1.08.2016, cerere care a fost admisă de prima instanță fiind obligată pârâta la emiterea în favoarea membrului de sindicat a unei dispoziții de stabilire a nivelului salariilor la nivelul maxim pentru funcția similară din cadrul administrațiilor bazinale de apă din cadrul Administrației Naționale Apele Române, începând cu data de 01.08.2016 și constatând că prin apelul declarat de către pârâta se solicită respingerea cererii ca neîntemeiată, invocându-se împrejurarea că pârâta nu are obligația de a stabili nivelul salariului reclamantului la nivelul maxim al salariului pentru funcții similare din cadrul ANAR pentru că sunt instituții distincte și pentru că Administrația Națională Apele Române și administrațiile de apă din subordine sunt instituții finanțate din venituri proprii iar salarizarea din cadrul acestor instituții ar fi stabilită prin contractul colectiv de muncă și s-ar realiza potrivit Anexei VII din Legea nr. 153/2017 în limita cheltuielilor de personal aprobate, instanța apreciază că în prezenta cauză se impune dezlegarea chestiunii de drept cu privire la incidența prevederilor art. 3¹ din Ordonanța 57/2015 și respectiv art. 39 din Legea nr. 153/2017, asupra instituțiilor finanțate integral din venituri proprii, astfel că amână pronunțarea asupra chestiunii sesizării Înaltei Curți conform art. 2 din OUG nr. 62/2024, cu privire la dezlegarea acestei chestiuni de drept.

În subsidiar, în măsura în care instanța va aprecia că asupra chestiunii de drept există dezlegări ale Înaltei Curți și față de lipsa părților va reține cauza spre soluționare și asupra fondului.

INSTANȚA

Din lipsă de timp pentru deliberare, va amâna pronunțarea la data de 9 octombrie 2024, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, potrivit dispozițiilor art. 396 alin. 2 Cod procedură civilă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Amână pronunțarea în cauză la data de 9 octombrie 2024, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică din 24 septembrie 2024.

Președinte,

////////////////

Judecător,

////////////////

Grefier,

////////////////////////////////////

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL //

SECȚIA I CIVILĂ

Nr. de înregistrare ca operator de date cu caracter personal - 3132

Dosar nr. //

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 09 Octombrie 2024

Completul constituit din:

PREȘEDINTE //

Judecător //

Grefier //

Pe rol pronunțarea asupra apelului declarat de pârâta //, împotriva sentinței civile nr.1674/22.11.2023, pronunțate de Tribunalul // în dosar nr. //.

În lipsa părților, acestea nefiind citate.

Dezbaterile pe fondul cauzei sunt consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din data de 24.09.2024, prin care s-a dispus amânarea pronunțării pentru data de azi, 09.10.2024, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

INSTANȚA

Din lipsă de timp pentru deliberare, va amâna pronunțarea la data de 18 octombrie 2024, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, potrivit dispozițiilor art. 396 alin. 2 Cod procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

DISPUNE:

Amână pronunțarea în cauză la data de 18 octombrie 2024, soluția urmând a fi pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

Pronunțată în ședința publică din 9 octombrie 2024.

Președinte,

////

Judecător,

////

Grefier,

////

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL -----
SECȚIA I CIVILĂ
Dosar nr. -----

ÎNCHEIERE

Ședința publică din 18 Octombrie 2024

Președinte: -----

Judecător: -----

Grefier: -----

Pe rol soluționarea apelului declarat de pârâta -----, împotriva sentinței civile nr. -----, pronunțate de Tribunalul ----- în dosar nr. -----.

În lipsa părților, acestea nefiind citate.

Dezbaterile pe fondul cauzei sunt consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din data de 24.09.2024, prin care s-a dispus amânarea pronunțării pentru data de 09.10.2024, iar ulterior pentru data de azi, 18.10.2024, încheieri care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Deliberând asupra necesității formulării unei cereri de dezlegare a unei probleme de drept în baza art. 2 alin 1 din OUG 62/2024 constată următoarele:

I. Expunerea succintă a procesului:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la Tribunalul ----- (în urma disjungerii din dosarul nr. -----), reclamantul -----, în numele și pe seama membrului de sindicat ----- a solicitat în contradictoriu cu pârâta -----, ca prin hotărâre judecătorească să se dispună următoarele:

- obligarea pârâtei la emiterea unei dispoziții prin care să se dispună stabilirea nivelului salariilor membrilor de sindicat la nivelul maxim al salariilor pentru funcțiile similare, din cadrul -----, în temeiul art. 3 ind.1 din OUG nr. 57/2015 și al Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, începând cu data de 01.08.2016, iar pentru membrii de sindicat angajați ulterior acestei date, sau care și-au schimbat funcția, stabilirea salariului de bază în același mod, începând cu data angajării/modificării funcției fiecăruia;

- obligarea pârâtei la aplicarea la salariile stabilite conform petitelui 1, a tuturor majorărilor salariale legale acordate fiecărui membru de sindicat, ulterior datei de 01.08.2016 și până la data emiterii deciziei de mai sus;

- obligarea pârâtei la plata diferențelor dintre salariile lunare calculate conform petitelor 1 și 2, și salariile efectiv plătite, începând cu data de 01.03.2017 și până la data punerii în aplicare a dispoziției emise conform petitelui 1;

- actualizarea sumelor de mai sus cu rata inflației, precum și plata dobânzii legale, calculată începând cu scadența lunară a fiecărei sume;

- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că membrii săi de sindicat sunt angajați ai administrației bazinale de apă pârâte, subunitate cu personalitate juridică a -----, autoritate publică centrală și ordonator de credite, personalul având, deci, calitatea de personal încadrat în sectorul bugetar, pe bază de contracte individuale de muncă. În această calitate, drepturile salariale cuvenite acestora sunt reglementate de legislația specifică de salarizare în sectorul bugetar.

A arătat în continuare reclamantul că pârâta nu a aplicat art. 3 ind.1 alin.1 ind. 2 din OUG nr. 57/2015 , neîndeplinindu-și astfel o obligație legală astfel că în continuare personalul din aceeași categorie profesională este plătit diferit, existând diferențe foarte mari

între salariile personalului care ocupă aceeași funcție, exercită aceleași atribuții și îndeplinește aceleași condiții de vechime în funcție/specialitate, deoarece nu există în cadrul unității criterii clare de stabilire a salariilor, situație în care s-au încălcat prevederile art. 4 din Legea nr. 139/2014, OUG nr. 83/2014 și OUG nr. 57/2015. A menționat că nivelul salariului de bază maxim aflat în plată se determină prin raportare la salariile de bază maxime în plată stabilite la nivelul ANAR, iar nu prin raportare la salariile de bază maxime din ABA pârâtă deoarece în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

În apărare pârâta a învederat că salarizarea personalului ----- se face în conformitate cu dispozițiile aplicabile instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, așa cum prevede art. 28 alin. 8 din HG nr. 1176/2005.

Potrivit art. 4 alin. 1 din OUG nr. 107/2002, cheltuielile pentru funcționarea ----- se vor asigura din venituri proprii, purtătoare de dobândă, rezultate din aplicarea mecanismului economic specific în domeniul gospodăririi cantitative și calitative a apelor. Veniturile proprii neconsumate în cursul exercițiului financiar se reportează în exercițiul financiar următor.

Structura, atribuțiile, competențele, sarcinile, modalitățile de finanțare, bugetul de venituri și cheltuieli sunt prevăzute de art. 12-16, 23, 24, 28 alin. 5 din HG nr. 1176/2005.

Având în vedere atribuțiile stabilite prin actele normative, ANAR stabilește politica de personal pentru toată structura, prin negocierea Contractelor colective de muncă, prelungirea acestora precum și prin emiterea deciziilor care stau la baza modificărilor. S-a arătat că deciziile ANAR în materia salarizării și prevederile contractului colectiv de muncă din perioada 2016-2018 au fost respectate fiind întocmite acte adiționale la contractele individuale de muncă, acte care nu au fost contestate de salariat, pârâta invocând în consecință și excepția inadmisibilității și tardivității acțiunii.

Prin Sentința civilă nr. -----, pronunțată de Tribunalul ----- a fost respinsă excepția inadmisibilității acțiunii și excepția tardivității și a fost admisă acțiunea civilă formulată de reclamantul -----, în numele și pe seama membrului de sindicat ----- (conform încheierii de îndreptare a erorii materiale din data de 15 iulie 2024), în contradictoriu cu pârâta ----- și a fost obligată pârâta la emiterea în favoarea membrului de sindicat a unei dispoziții de stabilire a nivelului salariilor la nivelul maxim al salariilor pentru funcția similară din cadrul administrațiilor bazinale de apă din cadrul ----- începând cu data de 01.08.2016 sau a încadrării ulterioare, după caz, și în continuare, cu aplicarea la acest nivel a tuturor majorărilor legale ulterioare.

De asemenea, Tribunalul a obligat pârâta să-i plătească membrului de sindicat diferențele dintre drepturile salariale cuvenite ca urmare a aplicării nivelului maxim de salarizare mai sus indicat și cele efectiv plătite, începând cu data de 01.03.2017 sau a încadrării ulterioare, după caz, și până la data emiterii dispoziției de salarizare mai sus menționate, care să fie actualizate în funcție de rata inflației, calculată de la data scadenței lunare a fiecărei diferențe și până la data plății integrale a debitului principal, la care se va adăuga dobânda legală, calculată de la data scadenței lunare a fiecărei diferențe și până la data plății integrale a debitului principal. Prima instanță a mai obligat pârâta la plata în favoarea reclamantului a sumei de 23,8 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că membrul sindicatului reclamant din prezenta cauză a fost încadrat în muncă, în perioada în litigiu, la unitatea pârâtă, salarizarea acestuia fiind stabilită prin lege, iar nu prin negociere individuală sau colectivă, apreciind lipsite de relevanță în cauză actele adiționale încheiate la contractul individual de muncă, referitor la salarizare.

S-a arătat că în conformitate cu art. 162 alin. 3 coroborat cu art. 138 alin. 3 din Legea nr. 62/2011 și art. 17 alin. 5 din Codul muncii, salarizarea membrului de sindicat fiind stabilită prin lege, iar nu prin negociere individuală (prin act adițional la contractul individual de muncă), modificările legale ale nivelului salarial se aplică de drept contractului individual de muncă, fiind o formă de intervenție a legiuitorului în contract, ce nu poate fi împiedicată de voința părților, prin neîncheierea de acte adiționale sau prin acte adiționale cu conținut contrar.

S-a apreciat ca litigiul dedus judecății a fost generat de interpretarea divergentă a unor prevederi legale referitoare la nivelul maxim de salarizare aplicabil membrului de sindicat din speță, în baza art. 5 alin. 1 ind. 1 din OUG nr. 83/2014 și art. 3 ind. 1 alin. 1 - alin. 1 ind. 3 din O.U.G. nr. 57/2015, modificate și completate prin art. I pct. 1 - 2 din OUG nr. 43/2016.

Sub acest aspect, Tribunalul a constatat că, potrivit dispozițiilor art. 6 ind. 1 din Legea nr. 107/1996, coroborat cu art. 11 alin. 1 din Statutul aprobat prin H.G. nr. 1176/2005 și art. 1 alin. 4 din O.U.G. nr. 107/2002, pârâta administrația bazinală de apă este (alături de celelalte administrații bazinale din țară) o instituție publică cu personalitate juridică, aflată în subordinea -----", care are calitatea de ordonator secundar de credite, directorii administrațiilor bazinale fiind ordonatori terțiari apreciindu-se ca toate subunitățile se subordonează aceluiași ordonator de credite, având aceeași sursă de finanțare.

Prima instanță a mai reținut că sunt aplicabile în cauză prevederile art. 1 alin. 5 ind. 1 din Legea nr. 71/2015, precum și cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept prin Decizia nr. 23/2016, respectiv Decizia nr. 49/2018 și a concluzionat că nivelul maxim de salarizare pretins în cauză de către reclamant trebuie să se raporteze la nivelul maxim în plată din cadrul tuturor administrațiilor bazinale regionale, aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, respectiv Administrația Națională „Apele Române”, iar nu în funcție de nivelul maxim al salariului personalului din cadrul ordonatorului de credite căruia i se subordonează instituția în care își desfășoară activitatea membrul de sindicat din litigiu.

Tribunalul a subliniat că nu are nicio relevanță faptul că angajatorul pârât, instituție publică, nu și-a înscris în buget, nu a angajat și nu a efectuat cheltuielile cu luarea în considerare a prevederilor legale mai sus indicate, întrucât din moment ce prevederile legale reținute de instanță stabilesc dreptul la drepturile salariale litigioase, înseamnă obligatoriu că aferentele cheltuieli bugetare au fost aprobate pentru că a existat stabilirea sursei de finanțare; în elaborarea bugetelor și aprobarea acestora, este obligatorie înscrierea tuturor cheltuielilor impuse de lege, inclusiv a celor salariale.

Împotriva hotărârii primei instanțe a declarat apel pârâta -----, solicitând schimbarea hotărârii atacate, în sensul respingerii acțiunii promovate de reclamant.

În susținerea căii de atac declarate, pârâta a arătat că hotărârea atacată este netemeinică și nelegală întrucât a stabilit corect salariul reclamantului, salarizarea personalului instituțiilor finanțate integral din venituri proprii fiind reglementată de prevederile contractului colectiv de muncă 2016-2018 și respectiv începând cu 1.07.2017, de anexa VII a Legii 153/2017, în limita cheltuielilor de buget aprobate.

A mai menționat că **nu are obligația de a stabili nivelul salariului reclamantului la nivelul maxim** al salariilor pentru funcțiile similare din cadrul -----, deoarece este vorba despre instituții distincte, astfel că acestea nu se află la același nivel de subordonare.

Apelanta a invocat prevederile H.G. nr. 1176/2005, subliniind dispozițiile art. 28, alin. 5, 8 și 9 din acest act normativ, potrivit cărora:

„(5) Personalul de execuție al Administrației Naționale "Apele Române" și al unităților subordonate este angajat sau concediat potrivit Legii nr. 53/2003 - Codul muncii și contractului colectiv de muncă de către fiecare angajator persoană juridică.

(8) Salarizarea personalului preluat de Administrația Națională "Apele Române" se face în conformitate cu reglementările legale aplicabile instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii.

(9) Drepturile și obligațiile personalului Administrației Naționale "Apele Române" sunt stabilite prin contractul colectiv de muncă, regulamentul intern și prin contractul individual de muncă, cu respectarea prevederilor legale în vigoare”.

Apelanta a mai arătat că ----- nu are calitatea de angajator al membrului de sindicat, atribuțiile acestei instituții fiind stabilite prin acte normative și constau în stabilirea politicii de personal prin negocierea contractelor colective de muncă, prelungirea acestora și emiterea deciziilor ce stau la baza modificărilor.

Salarizarea personalului ----- se face în conformitate cu reglementările aplicabile instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, potrivit Anexei VII din Legea nr. 153/2017, membrului de sindicat fiindu-i stabilit salariul de bază cu respectarea prevederilor legale incidente, sens în care apelanta a subliniat că prima instanță a stabilit în mod greșit în sarcina sa obligația de a recalcula salariile acestuia.

Apelanta a invocat și dispozițiile art. 34 din O.U.G. nr. 114/2018 și ale art. 5, alin. 5 din O.U.G. nr. 107/2002, precum și ale Legii nr. 500/2002.

Apelanta a mai precizat că după apariția Legii nr. 153/2017, când nivelul salarial pentru studii generale și medii a fost stabilit la un nivel net mai mare decât în legea salarizării anterioară și când bugetul de venituri și cheltuieli al ANAR a fost aprobat cu sume care au permis alinierea salariilor (cu încadrarea în maximul prevăzut de lege) a fost negociat și semnat un act adițional la CCM 2016/2018 care a permis majorarea substanțială a salariilor angajaților -----.

Intimatul ----- a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat, cu obligarea apelantei la plata cheltuielilor de judecată și menținerea sentinței atacate ca fiind legală și temeinică, precizând că sunt incidente prevederile art. 3 ind. 1 alin. 1 ind. 3 din OUG nr. 57/2015, potrivit cărora în cadrul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază se stabilește la nivelul maxim aflat în plată în cadrul tuturor instituțiilor sau autorităților subordonate, în speță -----.

Referitor la excepția inadmisibilității, intimatul a arătat că a fost în mod legal respinsă de prima instanță, față de cele statuate de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 9/2017, pronunțată în recurs în interesul legii.

În ceea ce privește actele adiționale, s-a arătat că semnarea acestora nu poate avea semnificația unei renunțări a salariatului la drepturile salariale ce i se cuvin în integralitatea lor.

S-a mai arătat că invocarea contractului colectiv de muncă nu are legătură cu obiectul prezentei cauze, stabilirea drepturilor salariale impunându-se a se face corect începând cu anul 2016, conform OUG nr. 57/2015.

Cu privire la admisibilitatea sesizării, instanța de apel reține că, potrivit dispozițiilor art. 2, alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, „Dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita

Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Prin urmare, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

(i) existența unei cauze în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

(ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;

(iii) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;

(iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Verificând îndeplinirea cumulativă a condițiilor ce rezultă din textul legal evocat, Curtea constată că fiecare dintre aceste condiții este realizată în cauză.

Astfel, în ceea ce privește **prima condiție** de admisibilitate a sesizării Curtea constată că obiectul investiției instanței vizează stabilirea și/sau plata **drepturilor salariale** ale membrului de sindicat care face parte din categoria **personalului plătit din fonduri publice** câtă vreme prin cererea de chemare în judecată formulată de reclamant se solicită obligarea angajatorului ----- la egalizarea salariului la nivel maxim pentru funcții similare în temeiul art. 3¹ din Ordonanța nr. 57/2015, începând cu data de 1.08.2016.

În ceea ce privește a **doua condiție** se reține că instanța care formulează sesizarea este investită cu soluționarea pricinii în calea de atac iar hotărârea ce se va pronunța va fi definitivă.

Este îndeplinită și **ultima condiție legală enunțată**, întrucât, în urma consultării evidențelor întocmite la nivelul instanței supreme, rezultă că problema de drept supusă dezlegării nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție printr-o altă hotărâre prealabilă și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. Chiar dacă interpretarea dispozițiilor care stabilesc obligația de a stabili salariul de bază la nivel maxim au mai făcut obiectul dezlegărilor Înaltei Curți dar și criticilor de neconstituționalitate soluționate de Curtea Constituțională, relevante fiind în acest sens Decizia nr. 23/2016 (aplicarea dispozițiilor egalizării la nivel maxim salariaților indicați la art. 2 alin. 1 lit. a din Lege 284/2010), Decizia nr. 54/2017 (aplicarea obligației de salarizare la nivel maxim pentru salariații instituțiilor prevăzute de art. 2 alin. 1 lit b din Legea 284/2010), Decizia 59/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (interpretarea termenului “salariu de bază” în mod extensiv ca incluzând și salariul funcției de bază al polițiștilor), Decizia 48/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție (stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național) și Decizia 794/2016 a Curții Constituționale, niciuna dintre aceste decizii nu statuează asupra existenței obligației de stabilire a salariului de bază la nivel maxim în ceea ce privește instituțiile finanțate integral din venituri proprii (salariaților indicați la art. 2 alin. 1 lit. c din Lege 284/2010)

Curtea apreciază că este îndeplinită și cea de-a treia condiție de admisibilitate a sesizării anterior enunțată având în vedere că temeiul pretențiilor afirmate de reclamant

izvorăsc din dispozițiile legale ale căror incidentă în materia instituțiilor finanțate integral din venituri proprii este contestată de apelantă.

În aceste sens se constată că, în acord cu practica judiciară în materie citată în considerentele sentinței, cererea reclamantului a fost admisă de prima instanță, fiind obligată pârâta la emiterea în favoarea membrului de sindicat a unei dispoziții de stabilire a nivelului salariilor la nivelul maxim pentru funcția similară din cadrul administrațiilor bazinale de apă din cadrul -----, începând cu data de 01.08.2016. Prima instanță a apreciat în acest sens că obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim stabilită prin O.U.G. nr. 57/2015, a fost menținută constant, pentru întreaga perioadă în litigiu, prin efectul dispozițiilor art. 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 99/2016, art. 1 din OUG nr. 9/2017, art. 38 alin. 2 lit. a din Legea nr. 153/2017, art. 38 alin. 3 lit. a din Legea nr. 153/2017, care menține, începând cu data de 1.01.2018, nivelul preluat anterior aferent lunii decembrie 2017 (indexat cu 25%) și art. 38 alin. 4 din Legea nr. 153/2017, care a stabilit că, în perioada 2019-2022 se va acorda anual o creștere a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, fiecare creștere reprezentând 1/4 din diferența dintre salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare prevăzute de lege pentru anul 2022 și cel/cea din luna decembrie 2018.

Prin apelul declarat de către pârâtă se solicită respingerea cererii ca neîntemeiată, invocându-se împrejurarea că pârâta nu are obligația de a stabili nivelul salariului reclamantului la nivelul maxim al salariului pentru funcții similare din cadrul ANAR, pentru că sunt instituții distincte și pentru că ----- și administrațiile de apă din subordine sunt instituții finanțate din venituri proprii, iar salarizarea din cadrul acestor instituții ar fi stabilită prin contractul colectiv de muncă și s-ar realiza potrivit Anexei VII din Legea nr. 153/2017 în limita cheltuielilor de personal aprobate.

În consecință, față de toate aspectele reținute, constatăm că litigiul de față se încadrează în categoria proceselor la care face referire art. 1, alin. 1 din OUG nr. 62/2024, cauza aflându-se în curs de judecată în calea de atac a apelului, conform art. 96, alin. 1 pct. 2 Cod procedură civilă la -----, care judecă în ultimă instanță, potrivit art. 271, alin. 2, ind. 2 din Codul muncii iar soluționarea apelului depinde de lămurirea modului de interpretare și aplicare a prevederilor art. 3 ind.1 din Ordonanța nr. 57/2015 și respectiv ale art. 39, alin. 1 și 4 din Legea nr. 153/2017 privind obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim aflat în plată se aplică în cazul personalului de execuție al instituțiilor finanțate integral din venituri proprii (cum sunt administrațiile bazinale de apă), respectiv

Dacă în raport de dispozițiile art. 36 alin 2 din legea 153/2017 obligația stabilirii salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată al personalului de execuție din cadrul instituțiilor finanțate integral din venituri proprii există independent de includerea sumelor în cheltuielile de personal aprobate respectiv

Dacă obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim aflat în plată al personalului de execuție se raportează la nivelul maxim de salarizare al tuturor administrațiilor bazinale de apă din cadrul Administrației Naționale „Apele Române”.

În ceea ce privește **opinia instanței care a înaintat sesizarea** se impune a menționa că obligația stabilirii salariului la nivel maxim în plată a fost introdusă prin Legea nr. 71/2015 de aprobare a OUG nr. 83/2014, legiuitorul introducând un nou alineat în cadrul art. 1 din ordonanță care institua în cadrul alin 1 al art. 1 regula menținerii salariului la nivelul celui din luna decembrie a anului 2014, respectiv alin 5 care prevedea o excepție de la regula enunțată la primul alineat, respectiv că: „(5¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1) și (2), personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice, salarizat la același nivel, precum și personalul din cadrul Consiliului Concurenței și al Curții de Conturi, inclusiv personalul prevăzut la art. 5 din aceste instituții, care beneficiază de un

quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”. În ceea ce privește instituțiile finanțate din venituri proprii, reglementarea drepturilor salariale cuvenite salariaților acestor instituții era prevăzută în cadrul Ordonanței nr. 83/2014 de prevederile art. 4 care impunea de asemenea o excepție de la prevederile art. 1 din ordonanță, stabilind că pentru personalul din autoritățile și instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, aflate în subordinea, sub autoritatea, în coordonarea Guvernului, ministerelor și a celorlalte organe de specialitate ale administrației publice centrale și locale, precum și din cele aflate în coordonarea prim-ministrului și cele aflate sub controlul Parlamentului, ale cărui contracte colective de muncă își încetează valabilitatea în anul 2015, salariile se stabilesc potrivit anexei nr. VIII la Legea-cadru nr. 284/2010, cu modificările ulterioare.

În consecință se poate afirma că sub imperiul OUG nr. 83/2014, obligația stabilirii salariului la nivel maxim nu era prevăzută și în beneficiul personalului instituțiilor finanțate integral din venituri proprii, din moment ce acest personal beneficia de o reglementare distinctă, derogatorie de la întreaga reglementare a art. 1 din ordonanță, deci inclusiv de la obligația egalizării salariului la nivel maxim.

În ceea ce privește însă perioada dedusă judecății se reține că prin acțiune reclamantul solicită recunoașterea dreptului de egalizare la nivel maxim începând cu data de 1.08.2016, dată de la care apreciază că beneficiază de acest drept în temeiul OUG nr. 57/2015, astfel cum a fost modificată prin OUG nr. 20/2016 și respectiv OUG nr. 43/2016.

Într-adevăr, atât stabilirea salariilor personalului instituțiilor finanțate integral din fonduri proprii reglementată în cuprinsul art. 3 din ordonanță, cât și obligația stabilirii salariilor la nivel maxim prevăzute de art. 3 indice 1 introdus în corpul OUG nr. 57/2015 de OUG 20/2016 sunt reglementate ca excepții de la prevederile art. 1 din OUG nr. 57/2015 privind menținerea în cursul anului 2016 a salariului de bază al personalului plătit din fonduri publice.

Însă, formularea generală a textului art. 3 indice 1 alin 1 și alin 1 indice 3 din OUG nr. 57/2015 modificată prin OUG nr. 20/2016 în ceea ce privește beneficiarii normei ca fiind personalul plătit din fonduri publice între care se enumeră conform art. 2 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 284/2010 și art. 2 alin 1 pct. 27 din Legea nr. 500/2002 și personalul instituțiilor finanțate integral din venituri proprii și regulile de interpretare „ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus” și „ubi eadem este ratio eadem solutio esse debet” conduc la interpretarea contrară.

De asemenea, argumente referitoare la situarea normei introduse prin OUG nr. 20/2016 în cadrul corpului ordonanței, respectiv după prevederile art. 3 privind instituțiile finanțate din venituri proprii (spre deosebire de prevederea similară introdusă în OUG nr. 83/2014) justifică concluzia că obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim se aplică și acestora.

În ceea ce privește însă definițiile introduse prin OUG nr. 43/2016 la art. 3 indice 1 prin alineatele 1 indice 1 și 1 indice 2 pentru „fiecare funcție” și „nivelului maxim al salariului de bază”, Curtea apreciază că acestea pot argumenta și interpretarea contrară.

În aceste sens se constată că potrivit art. 3 indice 1 alin 1 indice 1 din OUG nr. 57/2015 modificat prin OUG nr. 20/2016 și OUG nr. 43/2016 pentru identificarea funcției similare se face trimitere la funcțiile prevăzute în aceeași anexă, capitol, literă, număr și număr curent în Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare or. în privința personalului de execuție al instituțiilor finanțate din venituri proprii Legea nr. 284/2010 nu cuprinde reglementări specifice fiecărei funcții, ci arată în cuprinsul anexei VIII că salarizarea personalului cu funcție de execuție se diferențiază după nivelul studiilor și a tranșelor de vechime, menționându-se însă în art. 7 din Anexa VIII că “Pentru personalul de execuție, nivelul individual al salariilor de bază se stabilește de către conducătorul autorității și

instituției publice finanțate integral din venituri proprii, pe baza criteriilor de evaluare a performanțelor profesionale, stabilite de către acesta.”. De asemenea, în ceea ce privește stabilirea nivelului maxim al salariului de bază art. 3 indice 1 alin 1 indice 2 din OUG nr. 57/2015 modificată prin OUG nr. 20/2016 și OUG nr. 43/2016 face trimitere la drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, trimițând implicit la o prevedere prin lege, iar nu prin contract colectiv de muncă. Cu toate acestea, în cuprinsul definiției destinatarului obligației de stabilire a salariului la nivel maxim, prevederile alin 1 indice 3 din art. 3 indice 1 din OUG nr. 57/2015 modificată prin OUG nr. 20/2016 și OUG nr. 43/2016 revin la formularea generală, enunțând o definiție în cuprinsul căreia s-ar putea include și instituțiile finanțate din venituri proprii.

În ceea ce privește anul 2017, salarizarea personalului plătit din fonduri publice a fost reglementată de OUG nr. 99/2016, care au conținut prevederi similare, respectiv atât menținerea salariului în plată avut în decembrie a anului 2016 (art.1), menținerea obligației stabilirii salariului de bază la nivel maxim (art. 3, art. 4), cât și reglementarea drepturilor salariale ale personalului din instituțiile finanțate integral din venituri proprii conform contractelor colective de muncă (art. 2). În baza OUG nr. 9/2017, reglementările din OUG nr. 99/2016 au fost prelungite până în decembrie 2017. Începând cu data de 1.07.2017 a intrat în vigoare Legea nr. 153/2017 care a abrogat OUG nr. 57/2017 și OUG nr. 20/2016 și OUG nr. 43/2016 conținând reglementări speciale pentru instituțiile finanțate integral din venituri proprii în cuprinsul art. 36, alin. 3 din lege referitoare la încadrarea personalului în anexa VII din lege în limita cheltuielilor aprobate, anexă care nu reglementează un anumit nivel al salariului de bază în raport de fiecare funcție, grad, gradație, studii, ci doar niște limite maxime și minime de salarizare în raport de nivelul studiilor și vechime, reluând prevederea conform căreia pentru personalul de execuție al instituțiilor finanțate integral din venituri proprii nivelul individual al salariilor de bază se stabilește de către conducătorul autorității sau instituției publice finanțate integral din venituri proprii, pe baza criteriilor de evaluare a performanțelor profesionale stabilite de către acesta. Totodată, aceeași lege instituie cu titlu general obligația stabilirii nivelului de salarizare la nivelul maxim aflat în plată conform art. 39, alin. 4 din Legea nr. 153/2017 astfel cum au fost interpretate prin Decizia nr. 8/2021 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În concluzie, reținând, alături de argumentele anterior expuse, împrejurarea că principiul acordării unui salariu de bază egal pentru muncă de valoare egală a reprezentat un principiu comun tuturor reglementărilor aplicabile perioadei deduse judecății (art. 6 lit. c), art. 3 indice 1 din OUG nr. 57/2015), reglementări care vizau inclusiv salarizarea personalului instituțiilor finanțate din venituri proprii, instanța apreciază că se impune interpretarea dispozițiilor art. 3 indice 1 din OUG nr. 57/2017 și respectiv art. 39, alin. 1 și 4 din Legea 153/2017 ca impunând obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim inclusiv pentru salariații instituțiilor finanțate din venituri proprii (*cum sunt administrațiile bazinale de apă*).

În ceea ce privește întrebarea dacă în raport de dispozițiile art. 36, alin. 2 din Legea nr. 153/2017 obligația stabilirii salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată al personalului de execuție din cadrul instituțiilor finanțate integral din venituri proprii există independent de includerea sumelor în cheltuielile de personal aprobate, opinia instanței este în sensul că obligația respectării bugetului aprobat nu se opune obligației stabilirii salariului la nivel maxim, ci angajatorului îi revine obligația de a include în cheltuielile de personal sumele reprezentând drepturile salariale cuvenite salariaților în acord cu art. 3 alin 4 din Legea 153/2017.

În ceea ce privește întrebarea dacă obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim aflat în plată al personalului de execuție se raportează la nivelul maxim de salarizare al tuturor administrațiilor bazinale de apă din cadrul Administrației Naționale „Apele Române”, Curtea reține dezlegările obligatorii din Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018

care instituie criteriu subordonării financiare și nu al unei subordonări funcționale. Cu toate acestea, față de împrejurarea că spre deosebire de situația avută în vedere în decizia obligatorie, în prezenta cauză se supune judecății obligația egalizării la nivel maxim în sarcina unui angajator care are calitatea de *instituție finanțată din venituri proprii*, și că această calitate a angajatorului impune o anumită particularitate atrasă de modalitatea de gestionare a veniturilor, instanța apreciază că în acord cu prevederile art. 2 din OUG nr. 62/2024 și în această privință se impune sesizarea Înaltei Curți cu dezlegarea chestiunii de drept referitoare la nivelul ordonatorului de credite la care se face egalizarea.

Se reține în acest sens că potrivit opiniei apelantei pârâte, egalizarea la nivel maxim nu poate fi făcută la nivelul tuturor administrațiilor bazinale din cadrul ANAR, deoarece sunt persoane juridice distincte care se finanțează din venituri proprii. Prin urmare, în cauză se impune interpretarea prevederilor introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, art. 3¹ alin. (1³) respectiv art. 39, alin. 3 și 4 din Legea nr. 153/2017 care are dispoziții identice, respectiv: "În aplicarea prevederilor alin. (1), prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite. În cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate."

Într-adevăr, din analiza art. 16, lit. e) din Legea nr. 500/2002 rezultă că bugetele instituțiilor publice care se finanțează integral din venituri proprii se aprobă de către organul de conducere al instituției publice și cu acordul ordonatorului de credite ierarhic superior.

Conform art. 66 alin 2 din Legea nr. 500/2002, *Excedentele anuale rezultate din execuția bugetelor instituțiilor publice, finanțate integral din venituri proprii, se reportează în anul următor, cu aceeași destinație.*

Conform art. 27 din HG nr. 1176/2005 „Directorii unităților prevăzute la art. 11 alin. (1) lit. a) le reprezintă pe acestea în raporturile cu persoanele juridice și persoanele fizice și sunt și ordonatori terțiari de credite *pentru fondurile de la bugetul de stat*. (2) Directorul general, cu acordul consiliului de administrație, numește și eliberează din funcție conducătorii unităților prevăzute la art. 11 alin. (1) și stabilește drepturile salariale lunare și condițiile în care acestea le vor fi acordate.”.

Conform art. 24, alin 1 din HG nr. 1176/2005 “(1) Directorul general reprezintă Administrația Națională "Apele Române" în raporturile acesteia cu persoanele juridice și persoanele fizice și îndeplinește și calitatea de ordonator secundar de credite *pentru fondurile de la bugetul de stat*, potrivit legii. În exercitarea atribuțiilor sale directorul general emite decizii.”

Conform art. 15 din HG nr. 1176/2005” (1) Finanțarea activităților prevăzute la art. 5 pct. 1 - 14 se asigură din venituri proprii rezultate din aplicarea mecanismului economic specific în domeniul gospodăririi resurselor de apă, conform legislației în vigoare.

(2) Finanțarea activităților de interes național și social prevăzute la art. 6 lit. a) - c) se asigură de la bugetul de stat, iar cele prevăzute la lit. d), din veniturile proprii ale Administrației Naționale "Apele Române" și, în completare, de la bugetul de stat, pe baza programelor aprobate în bugetul autorității publice centrale din domeniul apelor.”

De asemenea, conform art. 16 din HG 1176/2005 “(3) Unitățile prevăzute la art. 11 alin. (1) lit. a) întocmesc anual bugete de venituri și cheltuieli, care *fac parte integrantă din bugetul de venituri și cheltuieli al Administrației Naționale "Apele Române"*.

(4) *Bugetele de venituri și cheltuieli ale unităților prevăzute la art. 11 alin. (1) lit. a) se aprobă de Consiliul de administrație al Administrației Naționale "Apele Române"*.

(6) *Excedentul de fonduri* realizat la finele fiecărei luni, după acoperirea cheltuielilor prevăzute în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat, se virează în contul Administrației Naționale "Apele Române", în vederea finanțării cheltuielilor curente și de capital ale altor direcții de ape. Modalitatea în care se vor face vărsămintele va fi reglementată prin ordin al conducătorului autorității publice centrale în domeniul apelor."

De asemenea, conform art. 12 din HG 1176/2005" (1) Unitățile prevăzute la art. 11 alin. (1) lit. a) *depun situația financiară trimestrială și anual* la Administrația Națională "Apele Române", conform legislației în vigoare.

(2) Administrația Națională "Apele Române" depune bilanțul centralizat trimestrial și anual la autoritatea centrală cu atribuții în domeniul apelor.

(3) Administrația Națională "Apele Române" întocmește situațiile financiare pe baza situațiilor financiare ale unităților din subordine, în condițiile legii."

Prin urmare instanța apreciază că există o subordonare financiară a administrațiilor bazinale de apă în raport de ANAR *inclusiv pentru fondurile care nu provin de la bugetul de stat*, rezultând din aprobarea bugetului și soarta excedentului, că administrațiile bazinale de apă care sunt persoane juridice cu patrimoniu propriu deținând calitatea de ordonator de credite aflate la același nivel de subordonare față de ANAR.

Prin urmare, în măsura în care obligația de stabilire a salariului de bază la nivel maxim există și în sarcina instituțiilor finanțate integral din venituri proprii de tipul administrațiilor bazinale de apă se impune concluzia că egalizarea trebuie să aibă în vedere salariul de bază de la nivelul tuturor administrațiilor bazinale de apă subordonate ANAR.

Față de cele de mai sus, constatând îndeplinite condițiile art. 2 din OUG 62/2024 va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată iar odată cu comunicarea către Înalta Curte de Casație și Justiție, încheierea de sesizare se va transmite, în copie, prin poștă electronică, de către instanța de trimitere și celorlalte instanțe judecătorești competente să soluționeze, în primă instanță sau în calea de atac, procese de natura celui în care aceasta a fost formulată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În baza art. 2, alin. 1 din OUG nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Să se stabilească dacă prevederile art. 3 ind.1 din Ordonanța nr. 57/2015 și respectiv ale art. 39, alin. 1 și 4 din Legea nr. 153/2017 privind obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim aflat în plată se aplică în cazul personalului de execuție al instituțiilor finanțate integral din venituri proprii (cum sunt administrațiile bazinale de apă), respectiv

Dacă în raport de dispozițiile art. 36 alin 2 din legea 153/2017 obligația stabilirii salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată al personalului de execuție din cadrul instituțiilor finanțate integral din venituri proprii există independent de includerea sumelor în cheltuielile de personal aprobate respectiv

Dacă obligația stabilirii salariului de bază la nivel maxim aflat în plată al personalului de execuție se raportează la nivelul maxim de salarizare al tuturor administrațiilor bazinale de apă din cadrul Administrației Naționale „Apele Române”

Prezenta încheiere se va comunica către Înalta Curte de Casație și Justiție, se va aduce la cunoștința conducerii Secției I Civilă a Curții de Apel ----- și se va comunica prin e-mail către curțile de apel și tribunalele din țară.

În baza art. 3 din O.U.G. nr. 62/2024 suspendă soluționarea prezentei cauze până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, azi data de 18 octombrie 2024.

Președinte,

////////

Judecător,

////////

Grefier,

////////

-----, 18 Octombrie 2024

-----, 22.10.2024